

ŽENSKÁ HLÍDKA.

ŘÍDÍ M. BUREŠOVÁ.

PETR JEHLIČKA:

VZPOMÍNKA.

Přítulné ptáče, vzpomínko ty milá, kéž bys jen stála v srdcích lidí žít a nebyla, žel! ptáček přeletavý! — Ty ptáče jsi, jež hnízdečko si staví i ve kmeni, ježž boží stbla strela, a ve troskách, kde radost odumřela.

Vzpomínko lužná, švitarové ptáče! Jak často člověk tíse si zaplácne a ve dlaně tiskne rozbrážděné čelo, když v duši tys mu starou píseň póláš!

Vzpomínko drahá! Červáněk jak zlatí temna skal, když slunko již se skrylo, tak duši lidské často jenom zbylo na mladé sny a štěstí vzpomínati.

VZAJEMNÁ DŮVĚRA.

Naši předkové říkali, že střední cesta je zlatá cesta, a jedno pravidlo učitelů mravouky zní, že cnost je uprostřed dvou výstředností. Toto pravidlo platí i o důvěře, která nesmí být přílišná a slepá, a na druhé straně nesmí jí být tak málo, aby se zvrhla v bezdůvodnou nedůvěru a podezřelivost. To není pravá opatrnost, mít každého za špatného a nepoctivce, zrovna jako není správné věřiti docela a nestráti se o jednáni těch, které jsme pověřili, by jakýmkoliv způsobem za nás jednali. Proto opravdová důvěra nikterak nevyklučuje kontrolu, nopak žádá si ji, aby byla rozumná a odůvodněná. Neboť, kde není přičiny, nemá být podezřívání a často se mylíme tam, kde jsme podezřívali, zrovna tak jako — tam, kde jsme příliš důvěřovali. Když však jsme se zklamali v důvěře, tu bojí nás to více než jakákoliv jiná ztráta, poněvadž to raní srdce. Protož hledme vždy toho, bychom se stali hodnými důvěry v nás složené. To jest jedna z cností, která krásí člověka.

Podatelka.

Lázie Kutíčková, Ravenna, Nebr. — Čtená redakce! Dopis můj jest jakýs opožděn, ale nevíte — píši jej, až když jsem přijela z Omahy domů a když jsem se zase jaksi uklidnila. Dne 11. ledna, když jsem jela domů, byla velká zima, 25 stupňů pod nulou. V zimě ten čas plyne tak rychle, že než se naděje, je týden pryč. — Před léty jsem psávala do "Besídky" Hospodáře, nemyslí ale, že bych tam měla tento svůj dopis zaslati. Jsemť jaksi ve smutné náladě a proto nerada zábavu kazím. A myslím, že skoro jen samé smutné věci jsou letos na denním pořádku a že hodně lidí jest nemocno. Vždyť v samotné Omaze, ať jsem šla aneb v pouliční káře jela s mojí sestrou E. Bandhaurovou, nikdy jsem úsměvu nespasířila, což se docela hodilo k naší náladě. Zdálo se mi, že Omaha s námi truchlí nad úmrtím mého milého švakra. O milí krajané, jest nám útěchou, že jste se vzdor velké zimě v takovém množství na pohřeb dostavili, množstvím nádherných květů, dojemným zpěvem a příhodnými řeči poslední poctu vzdali příteli vašemu, mužů inteligentnímu. Boli nás, že nemůžeme být u smrti neúprosné že musel podlehnouti. Osmá řádí v řadách Čechů neúprosné. Slyšelať jsem tam slova: "Jaká škoda, že již nám nebude divadlo hrávat!" Děkujeme Vám, Omaha, za slova soustrastná a za služby pomocné, zvláště rodině a slečnám Kalinovým, paní Hudečkové, panu Berkovi, panu Kutáčovi, "Lyfo", loží Svobodných Zednářů a všem dárcům těch krásných květů, jejichž všech jména si nepamatuji. — Počasť jest zde teď mírnější a budeme zase čekat nějaké to jaro. — Dne 27. ledna má pan Vráž přednášet v Ravenně. Zdar každé záhavy zde obyčejně záteší na pěkné počasí. — Také smutný případ Petra Bora z Milliganu trápí nás dujaj. Jest to politováníhodné neštěstí v takové velké hodné rodině. Sloužiti to Čechům za příklad — když jsme si život nedali, že si ho také nemáme brát a neč ušnit něco svého, raději vykonat něco dobrého. Jest to stejná práce a dobro má přednost. Srdečný pozdrav!

Mary Dvořák, Redfield, S. D. — Čtená redakce a milé eténářky! Po dlouhé době přicházím zase mezi vás. Ač jsem vám podle jména neznáma, přece jsem již mezi vámi byla. A jak vás všechny s radostí vítám a s vámi i tu milou "Hlídku", když ten přítel "Pokrok" k nám přijde. Myslim, že každý člověk nalezne v příteli toho něco zábavného, poučného i potěšujícího, s ním může každý rozmlouvat, jemu se zasmát i mu vyhubovat — on mlčí jako pění. A vezmeš ho znova a on zase tě potěší. — Drahá pořadatelko, tolik zármotku jste již přestála a tak silného ducha máte! Věřte, že Vás ze srdce lituji a cítím Vás bol. I Vám, paní Kajzarová, přeji ze srdce, aby Bůh Vás posílil a Vás bol zmínil, byste mohla své děti řádně vychovat. Milovala jste svého manžela, ale, jakou památku po něm máte — tři děti — toť nejlepší jsou klenoty! Myslim, že každý má svůj kříž a svou bolest a že všichni žijeme v tom slavném údolí. — My jsme se přestěhovali z Nebrasky do Dakoty buďte tomu brzy tři roky. V Nebrance jsme hospodářili 12 let, ale zdá se nám, že jsme tam tolik nezkusili, jako zde za ta 3 léta. První rok všechny stavby jsme stavěli, 17 neděl jsme 2 tesáře měli a mezitím 12 dní studnaře, jejichž bylo 5 a pak plastýře. Tak jsem se měla celé léto s tím ohánět. Jak jsem se těšila na léto druhé, jak si odpočinu a v přírodě okřiji! Ale Bůh na mne seslal nemoc. Chodila jsem k jednomu doktorovi 8 neděl a ten nemluvil o jiném, než jen o operaci. A když mi řekl, že mi na světě nepomůže než nůž, byla jsem odhodlána na vše. (Jest to smutné podívání na čtyři malé děti kolem sebe, když smutná očka svá na nemocnou rodičku obrací a čekají, kdy uslyší, že jest lépe.) Na to mi susedka povídala, že by ona na operaci nešla, že by prý se podívala za doktorem do jiného města, že jest tam doktor starý a ten je mi možná pomůže. Tedy jsem jela. Lékař mne prohlédl a řekl, že mám žlučové kaménky. My byli nad tím překvapeni (neb první doktor mě poslal na operaci, že prý mám zápal stěvy a porušení matku a že tudíž musím podstoupiti operaci dvě). A tento pravil, že jest nemoc již hodně pokročilá, že kusek mě lécit a za 14 dní že uvidí. Pak teprve že snad budu muset se podrobit operaci, ale jen na žlučové kaménky. A vidíte, draží, za deset měsíců byla jsem zdráva bez operace, ač jsem byla velice slabá. Toto píši, abyste všichni, kdož trpíte, přesvědčili se dříve u zkušeného lékaře, než jdete na operaci. Každý doktor rozumí a má zkušenost v něčem jiném. Třebas byl doktor dobrý, přece jen nerozezná ihned každou nemoc. — Úroda zde byla ani ne poloviční, a my byli dost dlužni po stavbě. A tak místo abychom něco uplatili, museli jsme se vypůjčit, neb má nemoc sebrala hezkých pár desítek. A minulý rok měl syn, 11 roků starý, na levé skrání raka. Jen ten, kdo něco takového zažije, pochopí, co je to za hroznou věc, co je to zkoušky a strachu. Ale s boží pomocí týž doktor vyléčil i jej, ale stonal s tím celé léto. A loni byla úroda tak malá, že jsme ani nedostali zpět semeno pšeničné. Oves a špaltu jsme sekali travní kosou a obobilho jsme dostali (totiž trávy) tolik reků, kolik set mělo být zrn. Korna nám šla asi 10 bašůl po akru, ale byla na poli shnilá, takže polovina zůstala ležet, když ji veprařovnu do bytiku předložil. Je 100 akřů neměla 33 prasata do Nového roku dosti kornu a tak jsme již 100 bašůl koupili. A prasata jsou vše laciná. Tak když člověk přijde ku konci, vidí, že prodává a práči se přidal. — Zároveň vám zasílám předplatné na "Pokrok", ač předplatné naň vypráví poslední. Máte-li ještě humoristický kalendář, testy nám jej pošlete jako premií. Nerada, ale musím vám oznámit, byste nám "Venkov" více neposílali, musíme se ho odříci, ne že by se nám nelíbil ale

že se nám nedostává peněz. Musili jsme pustit více novin. Až nám bude lépe, zase se přihlásíme. Zatím zdravím vás i eténářky a eténáře tohoto listu. Přijdu zase brzy mezi vás!

Terezie Kavan, Genoa, Colo. — 19. ledna. — Musím vám sdělit, jaké zle máme zlé počasí. Asi po tři týdny měli jsme tu moe sněhu a velké mrazy, tak že se musel dobytek pořad krmít. Ale už dříve než nastala zima bylo pro dobytek počasí špatné a také bylo málo krmiva. Ale nyní se to již změnilo k lepšímu. Sníh jde hezky dolů a dobytek se zase pase. Kouká to lépe a některý den jest již hezké teplo. Podruhé více!

Josefina Vaněk, Palmer, Nebr. — Čtená redakce! Doufám, že popřejete v "Ženské Hlídkě" místa i tomto několika řádkům. Vim, že jest mnoho trpících a proto podávám své zkušenosti. Měla jsem ráme tak bolavé a chromé, že jsem se nemohla ani obléci a tím méně práci svou konati. Dopasala jsem si pí. Otoupalíkové do David City, Nebr., pro léky a byla jsem velice překvapena, jak brzy mně pomohly. Nyní již zase mohu práci svou vykonávat. Děkuji paní Otoupalíkové stokrát za pomoc a odporučuji její léky všem trpícím. Zdravím všechny eténářky tohoto listu.

Kateřina Motalick, Merigold, Miss. — Čtená redakce! Zde vám zasílám předplatné na Pokrok a za premií žádám Vilimkův humoristický kalendář. Zároveň si přeju i ročník "Česko-Amerického Venkova". — Milá pí. A. Kučerová, nejste jen sama, která čte ráda dopisy v "Ženské Hlídkě", se mnou je to též tak. Jakmile přijde "Pokrok", hned prohlížím dopisy v "Ženské Hlídkě", ale sama se toho psaní bojím, a to proto, že se v něm špatně vyznám. Do české školy neměla jsem příležitost chodit a to, co umím, naučila jsem se z novin. Číst umím dobře, ale to psaní nejde mi jaksi od ruky. Ale musíme na to s kuráží, neb jak se říká — bez kuráže nic se nedokáže. — Pí. A. Schmidtová, vy píšete, že tam u Vás jsou samí Němci a Vy snad sama jediná Češka. To jste na tom ještě dobře. Co však já mám říci, když tady jest zase samý jen černoch a jeden hezčí než druhý. Některý se svítí jako vyleštěný bůček. Je jich tu více než hlochtů a já sama jediná Češka. Milé družky, je mi tu časem velice smutno. Když dostanu "Pokrok", tu se alespon na chvíli potěším. Kdyby takhle přišel alespoň dvakrát za týden! — Musím vám také povědět, jaké tu máme počasí. Už prý po sedm týdnů a teď zase mrazce, až to všechno praští. Voda nám v kuchyni v rourách zamrzla a tak jsme ji museli vozit celý týden pro domácí potřebu. A pak se tu chlubí "Sunny South Mississippi!" To je krásné "sunny south", když slunce někdy nevidíme třeba až za pět týdnů jednou. Ale za to nám to vynahradí v létě. — Drahá paní Burešová! Je to pro nás smutné, když nám dívky dorostou a my z nich máme radost, a tu z nemadání radost naše obrátí se v krutou žalost. Když jsem čela, jaké neštěstí také Vás potkalo, tu mi věřte, že jsem pro pláč nemohla dopis Váš čísti, neb i nás potkalo takové hrozné neštěstí. V srpnu tomu budou dva roky, co nám zemřela deera a zanechala pět malých dítek — nejstarší nebylo ještě ani šest roků staro a nejmladšímu bylo pět dní. Můžete si tuž, drahé družky, pomyslit, jaká to byla rána pro ty malé sirotky a pro mne ubohou. Jak jest to na tom světě nespravedlivé! Jak to může být dopustit, aby vzata byla matka od pěti malých dítek. Jak radostně bych přezvala její místo, kdyby to jen možno bylo! Na své staré kolena mám opatrovat malé sirotky! Než vše pro ně učiním a radost, jen když mně Bůh dopřeje zdraví. Dívky jsou, chvála Bohu, zdravý. Malíčkému je rok a pět měsíců. Máte ho vidět, jak je na své léta veliký! Mám z něho radost! Pro tentokrát dosti ale slibuji vám, drahé družky, že se nyní hodně často mezi vás podívám. Přeji pořadatelce jako i redakci a eténářstvu všeho zdaru a srdečně vás všechny zdravím.

Marie Kašpárek, Munden, Kans. — Drahá pořadatelko! Děkuji Vám za pohlednici a přeji Vám šťastný Nový rok i celému personálu tohoto listu, abyste jej ve zdraví přečkali. Byla jsem moc stonavá a myslila jsem, že vás už více nebudu vidět. Když přijde "Pokrok", tu jsem nejprve v "Ženské Hlídkě". Čtla jsem o hlásku sl. M. Votýpkové a dopasala si jí pro léky. Poslala mi též a pilulky a jak mi sdělila, tak jsem dělala. Měla jsem velké bolesti v životě. Bylo to před svátky. Na krismas jsem vstala, a bych něco upekla. Můj nafelci: "To jsou pěkné svátky." Když jsem ležela, přinášel mi kávu a krekony a to třikrát denně. A teď, díky sl. Votýpkové, jsem zdráva. Jest to rozumná žena a každé trpící ženě jí velice odporučuji. I můj muž jest velice potěšen. říkával: "Kdybys umřela, nevim, co bych si počal samojednng." On jest již 72 roky star a já 67. Velice lituji onu paní v Oklahomé. My jsme jen sami dva a vim, co stojí vydržování domácnosti. Dali jsme za první tunu ubli \$8.60 a za druhou \$8.60 a za přívos \$2.00. Tolik stojí jen palivo. A co teprve živobytí, zvláště když slepice nenesou. — Jest tu moe sněhu. Máme jednu krávu, jednoho koně a padesát slepic. Měla jsem jich sto, ale seřpalj. Někteří myslí, že je to tím, že je korma lepší, neb mi po ní slepice tak neseřpalj, ale korma nemáme, takže jsme žádnou neseřpalj. — Milá paní Vitámvásová, jen zase brzo něco napište. Já Vám již předem zař děkuji. Tomu Vašemu poslednímu dopisu jsem se a mým starouškem srdečně zasmála. Tisícekrát všechny pozdravuji. Nového nic nevim. Už jsem nebyla v Munden asi měsíce. Jsem ráda, že je tady také jednatel a dopisovatel do "Pokroku". Je to náš sused. My máme předplaceno až do června. Všem dopisovatelkám a dopisovatelům přeji všeho zdaru v tomto nastávajícím roce.

Anna Hrdina, Milladore, Wis. — Čtená pořadatelko a redakce! Osmělují se též napsati několik řádek do "Ženské Hlídky", neb i já sama čtu ráda všelijaké zprávy z českých kruhů. Z dopisů v "Ž. H." uveřejněných jsem zvěděla o úmrtí p. Antona Dudy a seznala, že to byl můj krajan. Dále z dopisu paní Vitámvásové jsem se dověděla, že paní Marie Nebudová z West Point, Nebr., jest sestrou zemřelého pana Dudy. A tu jsem nemohla odolat, bych se nedala též do psaní a něco více se dověděla, milá paní Nebudová, o Vašem přátelstvu, jsou-li ještě Vaše páni rodiče živí a pak pan Vrbu, jeho manželka a jejich deera Marie. Moje divčí jméno bylo Anna Kohel a rodné místo Dlačňov. Vy se na mne můžete pamatovat, vždyť jsme chodily do jedné školy. Přijmete ode mne srdečnou soustrast. Velice bych se potěšila, kdybyste mi odepasala. Moje adresa jest: Jiří Hrdina, Milladore, Wis. Srdečný pozdrav všem eténářům a eténářkám tohoto listu. Přístě více!

Františka Otoupalik, David City, Nebr. — Čtená redakce a milé eténářky! Musím vám povědět, co se mně právě teď stalo. Musím začít z kraje. Již celý týden jsem málo spala. Skrze celou noc chodím spat až ve dvanaeti hodin, ale tento týden jsem se ubírala na lůžko až ve dvě hodiny a tak jsem se moc nevydala. Dnes si povyklám, že půjdu do divadla, ale hned na to, že zůstanu raději doma. Voznu knihu a čtu. Sedím tak asi hodinu a tu se mi něco velice spát. Bylať jsem ak jsem vám řekla, nevydala se a ne se udržet a proto jsem se la lehnout a hned jsem také ušnila. Pojednou vyskočím — slyším v office rozmlouvat a slyším: "Hop! s postele a již bůžim ošlechny. Podívám se na hodiny: auekuh, to se mi to spalo! Byl 3 minut do sedmi a lidé byli již jidelně a měli jst. To jest ušle vidět. Na oblékání nebyl vsu a tak v nočních šatech jsem, roztáhla oheč, dím smazalý kastrol cibule, uvařim "osval", dělám litanice, umelu k u a pak se choj jí obléci. Ohlédu se na hodiny — a tu vidím, že

Léky, které se osvědčují!

Chťeje bohatými svými zkušenostmi připatí ku pomoci svým trpícím spoluobčanům, připravila jsem z léčivých bylin a kořenů několik léků, o jejichž znamenité účinnosti došlo mnohaletými dosvědčení, a nichž zde uvádím tato:

So. Omaha, Neb.
Paní Fr. Otoupalik,
David City, Nebr.
Čtená paní!
Uzavřenu naleznete poukázku na obnos jeden dollar (\$1.00) začež mně pošlete zase ono the pro moji chorobu, neb se mně po něm udělalo lépe a myslím, že mne uzdraví.
Váš přítel
Josef Kramoliseh,
Bristol, Wis.

Čtená paní Otoupalíková!
Předně Vám děkuji za Vaše listy, které mně dělají dobře a ty boule nejsou již tak tvrdé, ani tak nebolí. Tak myslím, že to tím mazačím zašunu. Mnohokrát Vám děkuji za Vaši ochotu a službu mně prokazovanou, Vám neznámé ženě, a kdybys mohla se Vám někdy odměnit, s radostí tak učiním.
Anna Babor,
Brainard, Nebr.

Čtená paní Otoupalíková!
Především přijímte nejserdečnější dík za Vaši milou radu a za Vaše léky, neboť myslím, že jsou velice dobré. Matince jest již o hodně lépe, aspoň může rukou již pohybovat. Po příloži obkladu čtyřikrát se jí udělala na otoku velká nálevka (puchýř), a otok se jí hodně zmenšil. Také trochu dostala chuť k jídlu, tak snad se brzo uzdraví. Jen že jest moe slabá. Čtela jsem Vám sdělit děnek. Ještě jednou srdečně díky a pozdrav.
Anna M. Stěpina.

Vyřádim následující léky:
Pílení thě, cena 50c a \$1.00.
Dandelion pílení prášek, cena 50c a \$1.00.
Léčivý prášek — čistitel krve, cena 25c a 50c.
Thě pro čistění krve, cena 25c, 50c a \$1.00.
Ořechová Hořká, cena \$1.00.
Masť pro nervy.
Bylinné thě.
Nový lék proti revmatismu.

K objednávkám přiložte money-order neb draft. Vaše službovolná
FRANTIŠKA OTOUPALIK, DAVID CITY, NEBRASKA.

je teprve 10 hodin a já už vařim snídaní. Když jsem totiž vstala, byla jedna ručička na desíti a druhá na sedmi, já však ve spěchu jsem měla ručičku minutovou za hodinovou. Zůstala jsem stát jako zmoklá. V kamnech velký oheň a snídaně uvařena. Holky přiběhly, že prý cítí cibuli. Já řku: "Není ráno?" A všechny jsme se daly do smíchu. Co teď? Cibuli jsem dala na misku, abych jí ráno dosmazila, a do kávy jsme se pustily. A co potom? Spát? Kde pak! I povídám si: "Eh, půjdu vám tu hloupost povědět." Věřte mi, že něco takového se mi ještě nestalo. A také již nikdy nepůjdu si lehnout tak záhy. Teď již nemůžu až někdy o pěti. Než jsem šla spat, čtla jsem též "Kaťolku". Bude mě velice těšit, jest-li to vlp. Brož provede. Nežádá na nás nic než jen naše životopisy a nějakou malou pomoc, kterou bychom mu měli s radostí poskytnout, a naše životopisy, ať jsou již smutné neb veselé, jemu zaslat. Každý z nás prodělal nějakou zkoušku ve své minulosti. Jak to bude hezké, jaká to bude hezká památka. Naše děti nevědí nic, co jsme museli my prodělat v našem mládí. Velice nás to poutá, čteme-li životopis některého člověka, jak by tedy nepoutalo něco takového naše děti — buďet to pro nás ta nejlepší památka. Mám po tatínkově knihu staré padesát let a několik spisů třicet let jako památku ušohanou. Jsou to jen knihy, z kterých zpívá, vodil totiž ve staré vlasti proces, a po třicet let byl kostelníkem a zpěvákem. Mezi knihami zaujímají ony po tatínkově místo prvé. Často je prohlížím a v nich cítím, jsou v nich i věci, psané rukou otce. A vždy si pomyslim: "To psal tatínek!" Jak by nebyla kniha taková milá našim dítkám, když bude obsahovati celý náš životopis od našeho provdání se, ba od našeho dětství, a naše zkoušky zažité! Měli bychom tedy být vždy šťastní! Měli bychom zaslaním mu našich životopisů a podobizen, neb to pro něho bude největší práce namáhavá, ale krásná památka pro naše děti. Já bych měla ráda knihu tu pro každé své dítko. Napsání životopisu nevezme tolik času, neb minulost naše tane nám před očima jako v zrcadle. Můžeme si vaři příklad z vlp. Brože, co může člověk vykonat, jen když chce odpusťte, draží, že jsem vám tentokrát psala takovou hloupost, však bych jinak nebyla ani psala, on to prozradil je tím vinou, víte, kolik hodin je teď? Jedná! Ale již napsala jsem i mnoho jiných psaní. Tak na shledanou!

Josefina Tuma, Dorchester, Nebr. — Čtená družky a eténářky! Tak dnes už je 21. ledna. Jest tak krásný den, jako by snad

už chtělo být jaro. Kdyby to tak bylo ještě za měsíc, pak by se k tomu snad už chystalo, ale nyní jest to ještě příliš záhy. Skorem dvě neděle jsme měli takovou zimu, že bychom byli museli, kdyby to bylo bývalo jen o málo horší, všichni snad pomrznout. Mrzlo ve dne v noci, jen to praštělo. Ale dnes už to kouká mnohem lépe. Jest to asi tak, jak ono staré přísloví praví: "Nikdy není zle, aby nebylo zase dobře." Milé družky, musím vám povědět, jak jsem chytla zimu do jedné strany hlavy. Po dva dny bylo mi tak zle, že jsem si nevěděla rady a už byla jsem odhodlána, že pojedou do města a dám si vytrhnout zub, neb mne i zuby bolely a tvář mi otekla. Pak jsem si vzpomněla na radu paní Otoupalíkové, jenže jsem neměla kafru. Proto jsem si dala na místo kafru fenikl a hlavu jsem si několikrát napařila a tím jsem si pomohla, začež paní Otoupalíkové srdečně děkuji. Ale kam pak se nám poděla paní Otoupalíková, že se neobjevuje v naší "Hlídkě"? To jest asi jistě zase na návštěvě! Až se zase vrátí, ta bude mít asi chudák opět pilno. Naše "Ženská Hlídká" by ani nebyla celá, kdyby ona nepřispěla do ní svým dopisem. A Vám, Teta Vitámvásová, též přikazuji, abyste nezapomněla dopisovat a nás ostatní obveselovat. Srdečně zdravím pradědečka Skalického a jeho sekretáře z Kansasu a přála bych si, aby často dopisoval. A eténou paní Marii Kajzarovou v Oklahomé žádám, aby přijala moji srdečnou soustrast nad ztrátou její drahého manžela. Drahá paní, když to asi jinak na tom světě být nemůže. Jednou se sejdem a jednou se musíme rozjet. — Též vám musím ještě povědět, že byly uspořádány skvělé "party" a to u mého synovce, p. Josefa Skaly ml., a pp. Anžy a Kučera nám hezky zahráli. A tak jsme se pěkně bavili až do rána. Manželům Skalovým děkuji srdečně za pohostění a přeji si, aby zase něco podobného v brzkou se u nich vyskytlo. Naš paní pořadatelce srdečně děkuji za pohlednici k Novému roku mně zaslano a přeji jí vše dobré. Též srdečně zdravím paní Alžbětu Hotovcovou z Kramer, Nebr., a paní Annu Prokopovou z Hamill, S. Dak., a připomínám jí, aby nezapomněla zase brzy mezi nás přijít. Než už musím přestat, abych nechala místo také pro jiné. Zdravím srdečně paní pořadatelku a eténou redakci a přeju této hojnosti předplatitelů.

Čtená paní redakce! Četla jsem v ročníku "Česko-Amerického Venkova" za 89. "Venkov" jest nejlepší český časopis, který obnáší a neměl by chybět v žádné české domácnosti.